

Manifest 1, Opvoeding

De ideale opvoeding bestaat niet! Maar je moet er wel over praten

Wij zijn een groep mannen en vrouwen, ouderen en jongeren, van Turkse, Marokkaanse en Surinaamse afkomst. Samen vormen wij de Stedelijke Kerngroep OMWaNA. Het afgelopen jaar hebben wij uitgebreid met elkaar gesproken over onze positie in de Amsterdamse samenleving en over de thema's opvoeding, wonen en veiligheid, sociale verantwoordelijkheid en verbondenheid met het land van herkomst.

Wij hebben er zo langzamerhand schoon genoeg van dat wij altijd in negatieve zin worden aangesproken op onze afkomst en dat wij ons altijd moeten verantwoorden voor het gedrag van andere migranten. Wij migranten worden gezien als één grote groep, wat we niet zijn. Het is niet fijn om dagelijks geconfronteerd te worden met negatief gedrag van derden. Wij zijn van mening dat het denken in groepen de tegenstellingen in de samenleving vergroot en dat het wijzen naar elkaar radicalisering in de hand werkt.

Als leden van de stedelijke kerngroep van het OMWaNA willen wij laten zien dat migranten zich zeer verbonden voelen met Amsterdam en dat ze een positieve bijdrage kunnen leveren, zonder hun achtergronden te verloochenen.

Dit wil niet zeggen dat wij onze ogen sluiten voor de problemen. Wij zien ook dat het met sommige allochtone jongeren niet goed gaat, dat ze geen aansluiting vinden bij de Amsterdamse samenleving en dat ze soms hun toevlucht zoeken in radicale ideeën. Wij zien echter ook dat veel jongeren hun stinkende best doen om die aansluiting wel te vinden en het beste van twee werelden in zichzelf te verenigen.

Het valt ons op dat in de discussies over de toekomst van de jeugd en van het onderwijs de ouders als gesprekspartner ontbreken. Wij roepen de overheid, de gemeente en de scholen op om niet alleen in de jeugd, maar ook in de ouders te investeren. Als dat niet gebeurt raken jongeren en ouders steeds verder van elkaar verwijderd.

Wij bieden ons als stedelijke kerngroep van het OMWaNA aan als gesprekspartner. De leden van onze groep zijn vrijwel allemaal zelf ouder en hebben veel contacten met andere Amsterdamse ouders.

Wij weten uit eigen ervaring dat het opvoeden van kinderen niet eenvoudig is. Zeker niet als je in ander land leeft dan waar je zelf bent groot geworden.

Wij keren ons echter tegen een klimaat waarin de oplossing voor opvoedingsproblemen alleen gezocht wordt in straffen en waarin instanties pas in actie komen als het al mis is. Wij pleiten voor een preventieve aanpak waarin er intensief gepraat wordt met ouders én

kinderen, waarin er veel ruimte gemaakt wordt voor ouders om informatie op te doen en ervaringen uit te wisselen en waarin de eigen ontwikkeling van het kind voorop staat.

Met dit Manifest over opvoeding roepen wij als stedelijke kerngroep OMWaNA ouders, scholen, zelforganisaties, de gemeente op om hun verantwoordelijkheden te nemen.

Onze uitgangspunten

Voor ouders

Iedere ouder wil een mooie toekomst voor zijn kind

1. Opvoeding begint bij de ouders. Stel je betrokken op en wacht niet af tot anderen iets doen, maar wees actief!!
2. Leer je kind kennen, maar laat het kind jou ook kennen. Praat met elkaar. Leg uit waarom je bepaalde dingen doet of belangrijk vindt. Vraag het kind naar zijn mening.
3. Ook al leef je in een omgeving, waarvan je soms het gevoel hebt dat die niet van jou is, blijf jezelf als uitgangspunt nemen. Denk aan wat je in je eigen opvoeding positief vond en wat je negatief vond. Bedenk hoe je die ervaringen in de opvoeding van je kinderen wilt gebruiken.
4. Kinderen krijgen soms te maken met verschillende regels: die van thuis en die van de school of de straat. Verschillende regels kunnen best samengaan. Praat met je kind over die verschillen en help je kind te kiezen als het nodig is.
5. Positieve discipline schept rust, voor je kind én voor jezelf. Duidelijke bedtijden, duidelijke etenstijden en heldere regels over fatsoenlijk omgaan met elkaar en met anderen maken het voor iedereen gemakkelijker. Begin hiermee op vroege leeftijd, zodat de regels een tweede natuur worden.
6. Vergeet je eigen geschiedenis en culturele bagage niet, maar luister naar je kind met oren van nu. Het kind moet het maken in déze samenleving.
7. Buig af en toe door je knieën, letterlijk! Ga mee met de ontwikkelingsfase van je kind. Behandel het dus niet te snel als een volwassene.
8. Behandel je zonen en dochters gelijkwaardig. Praat met je kinderen over de vraag wat gelijkwaardig is en luister wat zij er van vinden. Vaak zeggen ze heel verstandige dingen.
9. Ouders zijn ook verantwoordelijk voor wat hun kinderen op straat doen. Natuurlijk kun je niet alles weten, maar praat met je zonen (en dochters) over wat ze buiten doen en wie hun vrienden zijn. Laat ze merken dat je je verantwoordelijk voelt voor hun gedrag en bespreek met ze welk gedrag wel en niet kan. Nodig de vrienden ook thuis uit.

10. Wees een rolmodel voor je kind: je kan je kind niet verbieden te roken als je zelf rookt. Je kan van een kind geen respect eisen als je dat zelf niet toont.
11. Zie je gezin niet als een eiland. Je leeft in een samenleving. De straat is ook van jou. Leg contact met je burens. Leg contact met de school. Vraag de school je uit te leggen hoe ze te werk gaan en wat ze van jou als ouder verwachten. Denk ook na over wat jij van de school verwacht. Wees niet bang als je de taal niet goed spreekt. Durf jezelf te laten zien en horen. Als ouder ben je ontzettend belangrijk.
12. Opvoeden en omgaan met de kinderen is niet alleen een taak van de moeders. Vaders, geef aandacht aan je kinderen en laat ze voelen dat je van ze houdt. Bedenk voor jezelf op welke manier jij er voor je kind wilt zijn.
13. Praat als ouders ook met elkaar. Ook al woon je niet samen. Laat het kind merken dat hij/zij (op een positieve) manier gevolgd wordt in wat hij doet.
14. Je kind krijgt soms te maken met discriminatie en pesterijen. Wacht niet tot het gebeurt, maar praat van te voren met je kind hoe je hiermee om kunt gaan. Voer dit gesprek niet alleen thuis, maar ook met andere ouders en kinderen. Onderneem zelf actie als het nodig is.

In het algemeen

1. *Het ontbreekt veel ouders aan de juiste informatie. Vaak weten ze niet hoe het er op school aan toe gaat, wat het vervolgonderwijs inhoudt en welk onderwijs de meeste kansen biedt.*

Het is de verantwoordelijkheid van zelforganisaties, gemeente, stadsdelen, scholen en om samen er voor te zorgen dat ouders goed geïnformeerd zijn over het onderwijs en over de verschillende beroepsmogelijkheden en dat ze betrokken kunnen zijn bij de school.
2. *De grote hoeveelheid instanties die zich met jongeren en opvoeding bezighouden en hun vaak bureaucratische manier van werken leiden bij veel ouders tot verwarring en een gevoel van machteloosheid.*

Het is de taak van de instellingen om veel meer samen te werken en te zorgen voor korte directe lijnen tussen instellingen en ouders en herkenbare, aanspreekbare personen binnen de instellingen.
3. *Veel migrantenjongeren hebben een negatieve toekomstverwachting. Ze hebben weinig aansprekende voorbeelden in hun omgeving. Ze denken dat ze toch wel gediscrimineerd worden. Ze durven niet te dromen, of hebben hele onrealistische verwachtingen.*

Het is een taak van ouders, scholen en migrantenorganisaties om jongeren uit die negatieve spiraal te halen, ze zelfvertrouwen te geven en ze uit te dagen om te durven dromen. Creativiteit is daarbij ontzettend belangrijk. Ieder kind heeft talenten. Scholen en ouders samen moeten zich inzetten om die talenten te ontdekken en tot ontwikkeling te brengen.
4. *Allochtone jongeren worden al gauw als probleemjongeren gezien, ook als ze eigenlijk alleen maar lastig zijn. Soms worden er middelen ingezet om hun gedrag te veranderen die een averechts effect hebben, bijvoorbeeld omdat ze daardoor juist in contact komen*

met "slechte vrienden". Als er sprake is van overlast door hangjongeren wordt er niet met ze gepraat, maar worden ze weggejaagd

Denk niet van ieder kind dat een beetje opstandig is dat het niet deugt. Betrek ouders, vrienden, de straat en de brede familie in het gesprek als het idee is dat er wel degelijk iets mis is. Kies niet meteen voor de zwaarste oplossing, maar werk ook met vriendelijke vormen van opvoedingsondersteuning, zoals gezinscoaches, huiswerkondersteuning van het PPI, home-start programma's en dergelijke. Liever een steuntje in de rug als het kind nog jong is, dan een harde aanpak als het uit de hand loopt.

Het is een taak van buurtwerkers, buurtvaders, politie, ouders en bewonersorganisaties om met overlast bezorgende jongeren in gesprek te gaan en hen mee de oplossingen te laten formuleren. Laat ze zich uitspreken over wie ze zijn en wat ze willen en zoek met elkaar naar een creatieve aanpak. Zorg voor veel meer naschoolse activiteiten voor jongeren in de middelbare schoolleeftijd.

- 5. Er is wel degelijk sprake van discriminatie, op de arbeidsmarkt maar ook op scholen. Niets is frustrerender dan telkens te worden afgewezen op gronden waar je niets aan kunt doen.*

Gemeente, stadsdelen, werkgeversorganisaties, vakbonden, migrantenorganisaties, het CWI en scholen dienen de handen ineen te slaan en een directe en actieve campagne te voeren tegen discriminatie. Dat betekent niet alleen naar de anderen wijzen, maar ook naar je eigen organisatie kijken en jezelf de vraag stellen "Doen wij wel genoeg en kijken wij niet standaard met een negatieve blik naar bepaalde groepen jongeren?"

Teambuilding op scholen en in klassen kan een belangrijke bijdrage leveren aan het weerbaar maken van kinderen.

- 6. Veel ouders missen een kring van andere ouders met kinderen in dezelfde leeftijd met wie ze opvoedingsvraagstukken kunnen bespreken. Dit geldt met name voor alleenstaande ouders.*

Ouder en Kind Centra, scholen en migrantenorganisaties en hebben een belangrijke taak in het scheppen van ruimte voor ouders om in een veilige omgeving met elkaar in gesprek te gaan en van elkaars denkbeelden en aanpak te leren. Elke buurt zou meerdere ouderkringen moeten kennen en de ouders die meedoen aan zo'n kring zouden zelf ook andere ouders moeten betrekken. Daarnaast zouden er op de televisie programma's moeten komen waarin migrantenouders met elkaar spreken over opvoedingsvraagstukken. Hierdoor worden bepaalde dingen bespreekbaar en zien andere ouders dat migranten vaak met dezelfde problemen worstelen als zij zelf.

* * *

Dit manifest is opgesteld door de Stedelijke Kerngroep van het project OMWaNA (Oudere Migranten Werken aan een Nieuw Amsterdam). Het OMWaNA werkt op actieve wijze aan een zelfbewuste beweging van oude en nieuwe Amsterdammers, die vanuit hun eigen kaders een bijdrage willen leveren aan de Amsterdamse samenleving.

Wil je reageren op dit Manifest? Stuur een e-mail, reageer via de website van de stichting BMP of neem telefonisch contact op met de stichting BMP en vraag naar Hinde Chergui.: e-mail Chergui@stichtingbmp.nl; www.stichtingbmp.nl; Telefoon: 020-4282728